

forbyde, at sligt fandt Sted. Jeg undrer mig lidt over, at en saadan Skildring ikke kalder paa Københavns Autoriteter, for det er dog dem, det i første Række kommer an paa. Meget af det, som det ærede Medlem klagede over, ligger under Københavns Kommune, som er det nærmeste Samfund, og hvis Borgerrepræsentation derfor bør sætte sig i Bevægelse. Vuggestuer, Børnehjem, Legepladser, Fritidshjem, Ungdomshjem — det er jo lige saa godt kommunale som Statsforanstaltninger. Som Regel er det vel saadan, at det er kommunale Foranstaltninger eller private Foranstaltninger med Statsstøtte. Men der maa i høj Grad kaldes paa de københavnske Autoriteter og paa den københavnske Overklasse, hvorom det ærede Medlem sagde, at det er underligt, at Overklassen er saa sikker, som den er. Dette med Overklassen tror jeg nu, det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) skulde tale en lille Smule varsomt om, for alle vi, der er herinde, hører jo til Overklassen, det er den simple, jævne Sandhed; det ærede Medlem hører ogsaa selv til Overklassen.

Her vil jeg for Resten henvende en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Stilling), der i en kort Bemærkning sagde om Understøttelsen til Præstedøtre, at det var jo ingen Sag at faa den, men den burde strækkes et godt Stykke videre ud. Jeg har senere set, at der i et Blad, som det ærede Medlem maaske ogsaa kender, har været talt om en lignende Opgave, som muligvis laa nok saa nær, — det er jo somme Tider saadan, at man ikke har saa stor Lyst til at give sig i Lag med de Opgaver, som ligger nærmest. Der var der Tale om — det var i et socialdemokratisk Fagblad — at man vilde have indført, at Medlemmer af Overklassen, hvis jeg maa bruge det Udtryk, indenfor dette politiske Parti, ikke skulde have større Lønninger end dem, som var Normen for Organisationernes Mænd, saa var man sikker paa, at der vilde blive arbejdet bedre. Det maa vist være en saadan Tanke, der har foresvævet det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds, da han var saa hurtig til Rede for at glatte ud: hvis nogen skulde have en særlig Stilling, saa skulde alle andre have den samme Stilling. Jeg tror, det er heldigt her at begynde lidt nærmere ved, saa vil det vist virke nok saa godt. Det andet, mener jeg, ligger lidt borte. Jeg tror, at hverken Præstedøtre eller alle de andre faar nogen særlig Stilling paa Finansloven,

derfor er det neppe værd at gøre saa stort et Nummer ud af det.

Det ærede Medlem for Esbjerg-Kredsen (Sundbo) talte imod Dannelsen af et Samlingsministerium. Det undrer mig nu ikke saa meget; men hans Begrundelse undrede mig unægtelig lidt. Det var nemlig den, at for at have et Samlingsministerium, maatte vi have noget at samles om. Det sidste er jo rigtig nok, men det troede jeg dog egentlig vi havde. Det ærede Medlem sagde ved en anden Lejlighed, at det nationale Spørgsmaal er et Spørgsmaal om det daglige Brød. Det vil jeg ikke benægte, for det daglige Brød er virkelig et vigtigt Spørgsmaal — det hører for Resten ogsaa ind under de aartusindgamle Ting, som er immer nye. Men jeg vil gerne føje til, at det ikke er nok, det nationale Spørgsmaal er noget mere end Spørgsmaalet om det daglige Brød. Jeg kender godt den gamle latinske Sætning — jeg er jo fra den Tid, da man kunde lidt Latin — at Fædrelandet er, hvor der er godt at være, og den har sin Berettigelse. Det økonomiske Udkomme er ikke ingenting, og det kunde aldrig falde mig ind at gøre det til ingenting. Men naar man siger, at det nationale Spørgsmaal alene er et Spørgsmaal om det daglige Brød, tror jeg dog, det maa være tilladt at minde om en anden gammel Sætning, nemlig den, at Mennesker lever ikke ved Brød alene. Jeg skal ikke fortsætte med, hvad der mere hører til her, det kan enhver, hvis han har Lyst, se efter, men jeg skal dog nævne, at det, som jeg tror ogsaa skal til, er Folkefølelse, Følelsen af Samhørighed med det Folk, hvis Medlemmer vi alle er.

Jeg maa maaske faa Lov til at fortælle en lille Ungdomshistorie, som kan illustrere, hvad jeg tænker paa, bedre, end jeg kan gøre det selv. Jeg havde en god Barndomsven, som rejste over til Amerika. Det gik ham godt, og han blev, hvad man kalder velstillet. Ved en bestemt Lejlighed var han hjemme, og jeg kom da til at følges med ham en halv Mils Vej. Vi talte om mangt og meget, og bl. a. kom jeg til at spørge ham, hvordan han egentlig var til Sinds, den Gang han fra Skibet sendte det sidste Blik tilbage til Fædrelandet. Saa kom der Taarer i hans Øjne, og han svarede: Du vil aldrig kunne forestille dig, hvad man siger Farvel til, naar man forlader Fædrelandet for at sætte sin Fod paa et fremmed Samfunds Grund. Det var Ord, der var udtalte af en smertelig Overbevisning, fordi han havde følt, hvor